

SINUCIDERA IELELOR

VOLUM DE POVESTIRI DE
ANA MĂNESCU

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2018

CUPRINS

Nereida	II
În căutarea zmeului pierdut	47
Balaura și Ascalon	71
Valea Nandrii	85
Lucerna extinctă	93
Tinerete fără de bătrînețe și moarte fără de viață	101
Alergia	109
Interviul	119
Coboriți?	125
Sinuciderea Ielelor	165
Începuturile de la sfârșitul lumii	181

NEREIDA

I

Nora a plecat nu noaptea, pe furtună, sub crengi care trosneau a despărțire, ci în miezul zilei și al soarelui. A plecat nu cu șerpi sau cu pești morți în păr, ci cu raze și cu flori împletite în cosițe blonde. A plecat pe bicicletă, cu un pisoai în coș și cu un teanc de cărți împrumutate de la bibliotecă în rucsac. Se duceau să facă plajă. Ea, Mițul, viermii și praful din tomuri.

Nora studia trecutul locului cu picioarele în apă, cu spuma sub tălpi, și aștepta ca istoria să o învelească, așa cum se așezau și valurile în jurul gleznelor ei. Studia întruna: dimineața săpăturile noastre, la amiază marea și istoria, seara notițele mele și pistrii săi noi, iar noaptea, cea mai grea, bășicile din palmele mele și stelele dintre genele sale, aplecate într-o îmbrățișare peste cearcăne.

— Nora, de ce faci asta? o întrebam cu câțiva veri înainte.

— Mă dor ochii de la ele.

— Nu au destulă lumină ca să-ți facă rău.
— Amintirea lor strălucește, așa mi-a zis mami.
— Când ți-a spus mami asta?
— Ieri. Da' m-a rugat să nu-ți zic. Vaaai, o să mă certe acum!

— Nu, fetiță, nu o să te certe. Hai să te ducem la culcare.

— Vreau să mai stau aici.

— Bine, mai stăm. Dar puțin.

Așa adormea întotdeauna, pe pătură, lângă cort, după ce privea ore întregi cerul, cu Mițul torcându-i pe piept. Iar eu o lăsam noapte de noapte să se uite la stele, să creadă că lumea e frumoasă. Își petrecea și așa prea mult timp printre schelete și ruine. O lăsam să se ducă singură în sat, unde bibliotecara stătea cu ochii pe ea. O lăsam chiar și pe plajă. Era pustiu acolo, iar în apă nu intra niciodată dincolo de glezne.

— Să nu îmi ud cărțile. Nici Mițului nu îi place.

Nu spunea că îi era frică de marea care îi luase mama. Nici eu nu o recunoșteam, dar adevărul era că o lăsam departe de mine fiindcă nu știam cum să o privesc fără teamă.

Înainte să plece în misiunea aceea funestă, Mariana îmi scrisese într-unul dintre carnețele sale: *Să nu îți fie frică de ceea ce nu știi, de ce se ascunde în tenebre, de grotesc, de monstruos. Tu să te temi de frumusețe și de cei pe care îi iubești. Frica nu apare decît*

cînd ai ce să pierzi.

Am văzut mesajul abia cînd i-am strîns lucrurile într-o cutie. Cînd s-a instalat și groaza. Și nu l-am înțeles cu adevărat decît mulți ani mai târziu, cînd Nora a plecat cu soare și cu flori în păr, cu Miț în coș și cărți în rucsac, cu unsprezece ani de viață și nouă fără mamă, și nu s-a mai întors.

Am plecat după ea și i-am găsit cărțile pe plajă, bicicleta într-un tufiș, urma trupului în nisipul umed. Atunci cred că a fost prima oară cînd am simțit cum ghearele nebuniei se încolăcesc în jurul meu, mă sufocă, îmi scot ochii și îmi lasă dîre de sînge pe tîmple și pe obraji. Se întunecase și luna plină crestase o cărare în mare. Mariana mă avertizase să nu cumva să intru în apă cînd apare drumul lunii. *Cerul te hipnotizează și apa te învelește, iar tu nu poți trăi în oglinda stelelor.* Nu puteam trăi acolo, dar în momentul acela îmi doream să încerc.

Am găsit drumul înapoi spre casă mai mult din obișnuință. Nu mai gîndeam limpede. Mă reflectam în haosul din tabără. Lumini de lanterne și de torțe dansau cu licuricii și cu umbrele de pe pereții corturilor. Strigătele oamenilor erau cîntece în jurul unui foc întemnițat între pietre.

Ghearele se înfigeau și mai tare, erau în stomac și își creștau drumul spre inimă. Cu sternul sfîșiat și cu stelele strălucind încă în bălțile din orbitele

mele, gîfîind și transpirat, m-am năpustit în cortul adjunctului meu. Mihnea pufăia din pipă, cu tricolul și cu sufletul fără de cute. Arăta așa cum ar fi trebuit să arate un lider, în orice condiții, poate chiar și cînd îi lipsește copilul.

I-am ordonat să anunțe echipa, salvamarii și sătenii că Nora dispăruse. O făcuse deja. Mi-a arătat stația, prin care soseau constant rapoarte despre zonele cercetate.

— Așa-ți trebuie dacă o lași de nebună, a bombănit Paul, bătrînul care descoperise ruinele ce ne aduseseră în pustietatea din sudul acelei delte.

— Pardon?

— Ce ți-am zis de la început, să nu mai lași copilul ăla să umble ca un apucat, că o să sfîrșească exact ca mă-sa.

— Mariana a murit într-o expediție.

— Spune-ți ce vrei.

— Nu începe iar cu superstițiile tale idioate și ajută-mă să o caut pe Nora sau pleacă de-aici!

— O s-o găsim, mi-a spus Mihnea.

— Cînd nu o să-i dați de urmă, încercați în gura viperelor.

Imaginea Norei plină de mușcături, deformată de umflături vineții, m-a făcut să mă prăbușesc pe un scaun și să încerc să o smulg din tîmple fir cu fir.

— Știe să nu se ducă acolo, l-a contrazis Mihnea, strîngîndu-mă de umăr, zdruncinîndu-mă înapoi la

realitate și amintindu-mi că gura viperelor nu era o moarte chinuitoare pentru copila mea, ci un loc.

Într-adevăr, Gura Viperelor era un tunel într-un zid gros de stîncă, unul care nu avea ce să caute acolo și căruia nimeni nu putuse să îi afle sorgintea. Deși de dimensiuni reduse, înlăuntrul lui era beznă, ca și cum o magie veche ar fi împiedicat razele să îi treacă pragul. După ce îl traversai, ieșeai pe o limbă de nisip alb, vag sclipitor chiar și în nopțile înorate. Era o linie trasată în mare, care după vreo douăzeci de metri se termina într-o prăpastie de ape. Iar dincolo de aceasta era Insula Mică a Șerpilor.

Mariana descoperise tunelul și insula în perindările sale nocturne. Fusesse o noapte cu lună plină uriașă cînd văzuse prima oară zidul. Curiozitatea de arheolog o împinsese în tunelul care străluccea. Mariana hotărîse să doarmă acolo, iar în zorii zilei următoare măsurase limba de nisip în pași și prăpastia în fluturări de mîini. Pînă la lăsarea serii niciun colț din insulă nu rămăsese nedescoperit. Mariana se impregnase în tot petecul acela de pămînt, unde nu trăiau decît insecte, reptile și păsări. Nu era urmă de om în afară de pașii săi tatuați în nisip și niște statuete erodate.

La următoarea lună plină m-am dus și eu cu ea. Voiam să văd fenomenul straniu, însă nu am

distins nimic în tenebrele tunelului. Ei, în schimb, îi luceau ochii. Mariana văzuse mereu mult mai adânc decât cercetătorii obișnuiți. Mintea ei nu căuta doar explicațiile logice și dovezile palpabile. Mariana credea că există mult mai multe pe lume decât putem cuprinde cu gândurile noastre mici. Iar Nora îi semăna, și asta mă îngrozea. Însă o lăsam oriunde voia, fie că era loc, fie că era poveste, pentru că știam că nu ai cum să oprești nevoia de a cunoaște, de a explora, de a te extinde. Și era mai bine să știu unde e și să mă tem, decât să dispară și să disper.

În lunile de după descoperirea tunelului și a insulei, Mariana a mai organizat câteva expediții restrânse în zonă, iar pe mine m-a ținut mereu departe. Nu a avut timp să cartografieze insula și să trimită mai departe informațiile oficiale. Tot ceea ce descoperise notase în jurnale, iar jurnalele erau pierdute. Nici noi nu am mai călcat pe acolo din ziua în care ne-am dus după ei și am găsit un singur supraviețuitor. Nu aveam destui oameni nici pentru situl pe care fuseserăm angajați să lucrăm. Și toată zona aceea avea oricum un gust amar. Pierduserăm oameni buni acolo. O pierdusem pe Mariana. Așa că a rămas Insula Mică a Șerpilor pentru noi și necunoscută pentru restul lumii.

Doar că Nora știa de ea. Știa că acolo îi murise mama.

— Mihnea...

— Da?

— Strânge niște oameni de nădejde pentru mine. Mergem în Gura Viperelor.

— Nimeni nu se duce acolo.

— Mariana a mers acolo.

— Și Nora...

— Și Nora e exact ca maică-sa, nu o spunem toți?

II

Nora dormea încolăcită lângă un foc aproape stins. Mai sfîrîia o pagină încrețită a ceea ce fusese un caiet, mai săltau în aer bucățele de cenușă, iar Mîțul zgîria psihotic un perete.

- Nora. Nora, trezește-te.
- Taaati, a spus ea căscînd.
- Nora, m-ai speriat.
- N-am vrut, tati.
- De ce ai venit aici? Știi că nu ai...
- Știu ce s-a întîmplat cu mami.

Totul a tăcut în jurul nostru, oamenii, jarul, valurile, pescărușii, Mîțul, inimile, suflările, totul.

- Ne lăsați puțin singuri?

Cînd Mihnea și ceilalți erau suficient de departe de tunel, am întrebato ce a vrut să spună. Știam deja ce se întîmplase cu Mariana, doar văzuserăm cu ochii noștri ce mai rămăsese din barcă. Singurul supraviețuitor ne povestise cum Mariana se aruncase în mare și nu mai ieșise, așa cum pățiseră și

ceilalți doi membri ai expediției care încercaseră să o salveze. Ceva s-a frînt din nou în mine cînd a trebui să îi reamintesc Norei de ziua aceea.

- Dar acum știu de ce a sărit...
- Nora, hai să bei niște apă, să mănînci ceva.
- Nu am nevoie de nimic, dorule.
- Cum mi-ai spus?
- Lui mami nu i-a plăcut niciodată să îți spună Tudor.

- Dar erai așa mică, să îți amintești...
- Nu îmi amintesc, mi-a zis mama, de ce nu ascuți?

— Nora, mama nu putea să îți spună asta. Nu mai e, tati, nu mai e.

- Asta s-o crezi tu!

Nora s-a ridicat ca o furtună de nisip și mi s-a năpustit în față.

— Ea mi-a zis să vin aici, a apărut cînd voiam să vin acasă. Și am venit și i-am găsit jurnalele în spațele unei pietre, uite...

M-a tîrît în dreptul unui bolovan care ascundea o groapă în nisip.

— ...și le-am citit pe toate și știu cine a fost și cît ai iubit-o și cît de singură se simțea, știu despre casa ei adevărată, despre mine și despre un loc unde nimeni nu are voie să rănească pisicile, despre zei mai vechi decît ai oamenilor și despre stele, tu știi că ne doare lumina fiindcă ele sînt de fapt...

Nora s-a oprit dintr-odată, ca o ploaie torențială de vară. Pupilele i se dilatau, îi pulsau, nările i se umflau și i se retrăgeau ca marea, doar aerul cu care se lupta și ghearele Mițului se mai auzeau, se propagau, se loveau de toți pereții și ricoșau de pe ei drept în pieptul meu.

— Utlar, termină!

— Cum i-ai zis?

După tot ce îmi spusese, cumva numele nou al Mițului mi se părea cel mai bizar.

— Utlar, ești surd?

— Ce nume mai e și ăsta?

— L-am găsit în jurnalele mamei... Alo, ți-am zis să termini!

S-a aplecat să ia motanul în brațe, însă, când să se îndrepte, a țipat și a scăpat Mițul, care a scui-pat-o înainte să fugă din tunel, lăsând în urma sa doar ecoul.

Pe perete era scrijelit ceva în scrisul Marianei:

N I A O - 4 N E I C I

— Ce o mai fi și asta?

— Iartă-mă, mamă.

— Nora...

— Mi-a zis să ard tot. Cum ard eu tunelul?

— Cine ți-a zis?

— Cum îl ard, tati, cum îl ard?

— Nora, cine naibii ți-a zis ție să arzi un tunel?

Cu cine ai fost aici?

— Cum îl...

Nora transpirase din cap pînă-n picioare și emana un miros sărat și disperat, de animal încolțit, de baltă de pe plajă într-o amiază de august. Înfășurată în jurul anxietății sale, îi rînjea exasperarea. Se uita la mine cu o sprînceană ridicată, iar ochii îi tremurau în orbite, încercînd să nu se dea peste cap.

— Vreau acasă.

— Hai să mergem, ajungem imediat.

— Nu înțelegi nimic.

Nora era o tornadă care se îndrepta cu forță spre echipa de salvare și spre pisoii. Era adolescență deja, iar eu nici nu aveam să mai înțeleg ceva o lungă vreme.

Nu am mai vorbit despre tunel după aceea. Știa că plimbările sale libere se terminaseră, și o acceptase fără să crîcnească. În anii care au urmat, abia dacă s-a mai apropiat de plajă și nu a mai stat să privească stelele printre gene. A plecat la studii în altă țară și nu am văzut-o deloc în timpul acela. Își petrecea vacanțele în expediții personale, nu îmi spunea unde, nu îmi spunea nimic, ca răzbunare pentru anii în care îmi spusese totul.